

Hana Bratić

Sedam godina u Jadranu iliti kako me je veslanje oplemenilo

Proljeće 1992. U jeku Domovinskog rata i nemogućnosti mojih roditelja da mi financiraju studij van Hrvatske, pada odluka: idem studirati u Rijeku. Presudni razlog tomu bio je prelazak trenera Borisa Tučića u VK Jadran, a budući da sam pet godina veslala za Istru pod njegovim vodstvom, bilo koja druga opcija bila mi je neprihvatljiva. Tučo je Tučo. Sljedećih sam se godina milijun puta zapitala je li to doista bio mudar potez u svjetlu veslačke karijere. Ipak je Zagreb centar s povoljnijim uvjetima, nemaju buru koja ne dopušta izlazak na vodu rekordnih četrdeset i dva dana u kontinuitetu (da, brojala sam te proklete dane na ergometru i u teretani). Bile su to situacije kad je more divljalo i beskompromisno nam vikalo neka se držimo kraja, a kad bi se napokon smirilo, opet je iznova trebalo uhvatiti "osjećaj za čamac", onu mekoću pokreta, optimalan kut ulaska vesla u vodu, postići da to malo kila karbonskih vlakana što nježnije i elegantnije potjeram po vodenoj površini. Često su veslači iz drugih klubova s podsmijehom komentirali tu tvrdu jadranašku tehniku. U danim okolnostima još smo bili i dobri.

Izlazilo se na vodu prije svitanja da ulovimo bonacu, a popodnevni treninzi su završavali često u debelom sumraku. I tako mjesecima, godinama. A između studentske obveze, predavanja i ispiti, nerazumijevanje profesora kada je bilo u pitanju odsustvo radi priprema reprezentacije. "Morat ćete se odlučiti kolegice, želite li studirati ili trenirati", rekao mi je jedan od njih, nakon što sam ga obavijestila kako neću biti u mogućnosti prisustvovati svim vježbama. "A zašto ne oboje", upitala sam u čudu kako jedan liječnik i profesor uopće može postaviti stvar na tako elementarnu i primitivnu razinu.

Ali u cijelom tom nizu situacija i kamena spoticanja, osjećaja nerealiziranosti gledajući poznate djevojke na Olimpijskim igrama koje sam s lakoćom nekada pobjeđivala po regatama, postoji nešto neprocjenjivo i nezamjenjivo što me je obilježilo zauvijek. Mislim da to samo sportaši mogu doista shvatiti:

Veslanje mi je izgradilo karakter. Svaka situacija koja zahtijeva izlazak iz zone komfora, lakša je. Stres na poslu, komplicirani odnosi, privatni ili profesionalni... duboko vjerujem da svi mi, koji smo kroz dulje vrijeme bili izloženi testiranju vlastitih limita – sve to podnosimo bolje nego nesportaši.

Drugi dragulj, isto toliko neprocjenjiv su prijateljstva. "U vojsci sam stekao druga do groba", pjevao je Đole, a ja to isto mogu reći za više dragih ljudi s kojima sam se znojila na Delti. Veoma se puno tu

srelo najboljih prijatelja, parova, bračnih partnera, vjenčanih kuma i kumova. Pa u tome je stvar, dvoje ili više ljudi koji dijele istu strast i svjetonazore moraju se slagati. Nezaboravni događaji kojima se smijemo i sve te godine kasnije. Jer, kako se mogu zaboraviti maškare u kojima se naš Marin Perinić obukao u dobru vilu, a Tomislav Senčić u tenisačicu? I trening sljedeće jutro na kojemu naša dobra vila i dalje nosi metalik plave umjetne trepavice? Nepochjenljivo. Ili kad smo na putu za Zagreb izgubili s prikolice novi Empacher četverac? Netko ga je prelabavo vezao, pa smo tražili po cesti žutu grdosiju koju je odnijela bura na vijaduktu. A što ćete, dešava se. Koliko god da je to bilo loše po klub, smijali smo se do suza na šale i crnjake koji su se tada zbijali u kombiju. Ili kad je Boris Polić izašao na zagrebačkom rotoru zaustaviti promet kako bismo mi mogli proći.

I taj osjećaj pripadnosti. Međusobna podrška i ohrabivanje. Pomoć prijatelja kad god treba. Pa i kad se ne vidite dvadeset godina, a prijatelj koji je u međuvremenu postao uspješni kardiolog, mojoj majci spasi život. Usred pandemije, kada se je moralo čekati, a čekanje nije bilo opcija. E to su velike stvari.

Na kraju, što reći? Bi li bilo drugačije da se realizirao moj originalni plan o studiju u Americi? Definitivno. Ali uopće me nije briga. Ono što sam stekla u tom klubu na ušću Rječine ne bih mijenjala ni za što. Isto kao ni moji prijatelji. Isto kao ni generacije prije ni poslije nas.